

Cesta k dílu.

J. A. Oltverius.

(Dokončení.)

Dejme tomu tedy, že by Vás "Národní Výbor", ct. p. předsedo, tyto moje námítky uznal za podstatné a že by byl ochoten učiniti nějaký krok v směru žádoucí reformy, vznikla by tu otázka, jak by se to mělo započít? A tu jsou představiteli vše takto:

Váš "Národní Výbor" by prostě mohl učiniti to, co měl učiniti hned roku 1891, a měl by vydati na základě své, od spolků odbržené autority asi takovéto prohlášení k našemu lidu:

"Poněvadž jest třeba, abychom se konečně započali zde nějak systematicky starati o zájmy a národnost našeho lidu českého zde v Americe, a

poněvadž si nechceme děle bráti vše co zodpovědnost na svoje bedra, nýbrž toužíme, aby se nějaký ten systém vynořil z vážných porad našeho lidu vůbec,

proto rozpisujeme tímto na den ... do města ... sjezd všech českých upřímných národovců zde v Americe usazených, aby se buďto na své vlastní útraty, anebo pomocí sbírek mezi svými spoluobčany českými sjeli k veliké poradě národní, jakož aby k tomu cíli se opásali svou nejlepší vůlí a horlivostí, jakož i veškerou svojí láskou k svému národu i dobrým rozvážením všeho, co by se mělo státí, abychom zde počali konečně konati čestně svůj určitý úkol.

Zváž jest každý bez rozdílu smýšlen jakéhokoliv, jen když jest upřímným Čechoslovanelem a když by mohl nějak přispěti ku zjasnění toho, jak bychom se zde měli nebo mohli chovati. Za předmět toho sjezdu — tak aby se každý na to mohl řádně připraviti — vypisujeme následující otázky k rozhodování:

I. Jest možno naši českou národnost zde v Americe udržeti, anebo nikoliv?

II. Pakliže to jest možným — jaké cesty a prostředky máme zaměstnati, abychom toho dosáhli?

III. A pakliže to jest nemožným — co nám zbývá k učinění, abychom vykonali čestně svou vlasteneckou povinnost k našemu národu českému?"

Kdyby kongres takový se sešel a po vyslyšení všech názorů a myšlének o budoucnosti naší existence na této půdě shledal, že se zde můžeme udržeti Čechy, dal by nám také haed na ruku i způsob, jak bychom pro dosažení tohoto cíle měli jednati, a to by bylo zřejmě něco docela jiného, než se zatím při prvním sjezdu "Nár. V." roku 1891. Neboť zde by byla konečně rozluštěna záhada nás všechny zarazující, a když by se našel způsob, jak z toho bludiště se vyvinouti, potom by zajisté nechybělo žádné vloosti ani občatnosti, an by každý věděl, na co dáva a pro dosažení toho pracuje!

Teprve ten kongres by byl kompetentním vypracovati stanovky a soustavě našeho střediska, kdežto nynější náš "Výbor" nám to vše prostě oktrojoval, vyhlásiv to za našeho národního bůžka a dav každého hned předem do klatby národní, kdo by se co Čech nepoklonil tomu Gesslerovu kloubku!

A kdyžby kongres ten po zralé úvaze shledal, že jest nám nemožno svou národnost zde udržeti, pověděl by nám také hned důstojně a vážně, co nám zde zbývá k činění.

Nebylo by to poctivější a upřímnější jednání, než vše, co jsme dosavade v tom ohledu činili? Naši nabedili a okolnostmi vyhýčkaní "vůdcové" jsou zcela přesvědčeni, že zde svou národnost udržeti nemůžeme — ale oni k vůli svým vlastním prospěchům osobním to svému lidu zamlčují, chtějíce jeho dosavadního vlastnictví vykořistiti, při čemž nemají žádné vůle, ni odvahy, aby se do rozboru té hájanky pustili. Ale což neví jasně, že při nemožnosti udržení naší národnosti zde všichni o naše pozvedání jednání jest pochybné, škodné a nemravné!

Kdyby našim "vůdcům" záleželo opravdu na lidu, místo na jeho penězích, museli by jednati zcela jinak. A zrovna tak jest tomu ve směru opácném; neboť jestli že jest přece nějaká naděje, že bychom zde pro svůj národ nemuseli odumřiti — potom teprve jednáme dobře, jelikož tou neodhodlaností, neuvědomilostí a neurčitostí svých člá zadržujeme svůj čas a své síly jenom ve prospěch nějakých chabůhů!

Proč to tedy nemá býti konečně vyšetřeno nad všechnu pochybnost? Jak jsme slyšeli, panovala také o možnosti existence Bohemian Voice všeobecná pochybnost našich velikánů — a ono konečně přece zvítězilo poznání docela opácné: proč by se to tedy také nedalo očekávati ohledně národnosti, aby se z těch Šavlů stali Pavlové? Ale takové věci nevyhřídí žádný konventikl, žádná takovým způsobem sestouplá porada, jakou byl a jest dosavade náš nedotknutelný "Národní Výbor", kdež mají pouze některé vyvolené osobnosti co mluviti — ne aby něco rozřešily, alež aby řídily "národnost" naši dle svých potřeb a choutek!

Proto neuznávám náš "Nár. Výbor" za žádné těleso skutečně národní a prospěšné.

Nápady mého strýčka.

sděluje Jan Šotek.

To v pravdě osvědčené i slavné plemeno anglo-saské — pravil strýček — které na mohutná bedra svá dobrovolně a, jak předstírá, i z lásky vzalo si ukrutné břemeno: "pozvednutí všeho světa ve vzdělanosti a křesťanské víře", poskytuje právě všemu světu pravzvláštní, ale nikterak velkolepé ani slavné divadlo. Zrovna jako by nějakým čarodělsko-kouzelným prutem tknuty, daly se obě veliké jeho větve, americká i evropská, do toho civilizování a povznášení lidstva válkou výbojnou, válkou proti slabým a opuštěným a to najednou ve dvou světech dlech. Jestliže Američané nepěstali branou rukou, prachem a olovem dobytí si uznání a lásku statečných, pro svobodu horoucně zaujatých Filipinců, počínají Angličané zajímati a baviti sebe i ostatní svět dobývačnou a podmanitelskou válkou s jihoafričskými Boery, potomky to francouzských, německých, ale nazvíce holandských protestantů už v sedmáctém století se tam vystěhovalých. Jako Američanům na ostrovech filipinských nejedná se o zjednání si poctivého a zadržovaného práva, nýbrž o nadřívání a podmanění; tak rovněž nejedná se Angličanům, v nynější válce s Boery, o uznání práva svého státního příslušníku, mezi Boery se vystěhovalým, neb vše, co samostatný stát v té příčině učiniti může, aniž by osudně zadal své svrchovanosti, vláda transvaalská učiniti chtěla a slibila. Leč čím více Boerové ustupovali požadavkům vlády anglické, tím stávala se tato drzejší a opovážlivější, neb nejednalo se jí o ústupky Boerů, nýbrž o vehnání jich do zoufalého odporu — do války, aby za dobrou omluvu mohli obrovskou rukou svou, celý svět obepínající, hlavu jim rozdrtiti a konec učiniti jejich samostatnosti. Závěsti tam koloniální vládu a anglickou řeč. To jest jejich úmysl a cíl. Vždyť v Transvaalu je zlato a moc zlata! A to vším, čím Angličanům je zlato? Ono je mu bohem, spasitelem, Džízusem Krajskem, náboženstvím i vzdělaností — ono je mu vším. I aby do nich hrom uhořel! — A celý ostatní, takhle též vzdělaný svět, hledí na to dvojí divadlo anglo-saského podmanitelství i ani prstem nehýbe. Je to zleobzvědomí a špatné vědomí. Neb on ten ostatní svět ví, že buď sám též podobné hříchy má na svědomí, anebo hrozí po tom touží, aby je měl. Všechny veliké síly jsou v nynějších časech dobytvačné a malé síly jsou zase jen moci malé a nic nesvedou. Pro národy malé a slabé, pokud nechrání je zárlivost velmocí, není ochrana a bezpečnost. Umínil si si moc velká je rozdrtit, tedy je rozdrtil! Má strach, hochu, že i tím tuhým, statečným Boerům podobné se stane. Oh, je to děsný stav, ten nynější! Vše obrác se proti slabým, bezmocným. A není strany lidové, obzvlášť tam v Evropě, která by tonu bránila, vyjímaje ty nežádně sociální demokraty. Sami ze slabých a potlačených se skládající, jsou pro slabé a potlačené. U nich neplatí nadřívání jedné nad druhými, ale rovnost a samospráva. Z toho ducha, jímž se živí a vzrůstá tato strana, jediná kyne spása v budoucnosti a zaručká bezpečnosti malým a slabým. To opácně, milý hochu, akázalo se na sjezdu sociální demokracie rakouské, nedávno v Brně odbyvaném, kde otázka národnosti v Rakousku vyřizena nejspřavedlivěji a nejrozumněji!

ními. Cesta k spravedlnosti snadno se najde, jen když člověk nechce ani trochu potlačovat.

Ondyno vzpomněl si na nás zase trochu pan Bittner — připomenul strýček. K vůli tomu Vokounovskému letáku byl by prý skoro docela zapomenul, že má se mnou rozdělanou řeč. Vřak není divu! Vždyť se z toho letáku na konec toho vyhlásilo, že jsme toho měli všichni plné hlavy. Ani ta Ringsmuthovsko-Vokounská pakáž za to nestojí, co se jí venkoncem neuzitečné pozornosti věnovalo, obzvlášť jestli ten útok nepovede naše svobodomyšlné řady ku plodnější činnosti, než jakou až dosud jsme se vyznamenávali. Bylo by věru žádoucnó, abychom se nyní náležitě vzchopili a hleděli poznati, co nám do celého a pořádného života chybí, co se nám nedostává a co nevyhnutelně potřebujeme — a potom dali se do práce. Pan Bittner v předposledním "Šotku" zle narká do bídného stavu, v kterém se nalézáme a už ani žádnou spásu nevidí. Na napravování našeho lidu, špatnými novinami pokaženého, po maskarádách a plesích posedlého, v krvavých románěch a v škandálních zprávách ze soudních síní si libujícího — je prý už pozdě. To se mělo prý začít před 25, neb aspoň 15 lety. — Tak mám, hochu, velikánskou chuť zvolati: "O lidé malé víry!" — Proč pak pozdě? Začít s nápravou není ani na smrtelné posteli pozdě. Ten lid je tu a bude tu ještě dlouho. Všechny tyhle výstřednosti ho omrzí a přejdou. Neptájemeli my mu vsťvic, abychom do ducha svém ho obrodili, na cestu lepšího a šťastnějšího života uvedli a duši zklamou potěšili, rozděli se o jeho přízeň, moc a vliv protestanti a katolíci — a potom, jak dlouho bude moci podržeti ta troška opravdových a osvědčených svobodomyšlnků volnost svého přesvědčení a náhledu? Dosud je těch protestantů hrstička a na co se odvážíli, věduce, že mohou na podporu americké veřejnosti počítati? Dovolme jim nychytat ještě několikrátě tolik oveček, co mají a uvidíme, jak s námi zatočí. S tou stanoviská stává se žádoucí organizace strany svobodomyšlné a náležitá duchovní činnost v její řadách otázku *sebeschachování* a nejen obětování se pro jiné. Čím volněji ponecháno bude pole církvím protestantským, neb od katolíků velké nebezpečí nehrozí, tím dříve budeme v koncích. A tu není radno bédovat na časopisy a čekat, až ty se polepší, neb to čekání bylo by marné; ale sami ze sebe začít spásonosnou práci. Pan Bittner páčí počet opravdových a vzdělaných svobodomyšlnků v Chicagu na 2500, pravím, dva tisíce pět set. A s takovým počtem měl by se obávat začít dílo nápravy v masách lidu a žádoucího pokroku myšlenky volné! Já už jsem takto starý chlap, ale je-li těch 2500 chicagských svobodomyšlnků tak osvědčených a inteligentních, jak pan Bittner udává, a je-li jim jejich svobodný názor do života dosti drahým a milým, aby volni byli pro něj něco na penězích, čase a práci obětovati, tož bych chtěl krkem svým se zaručit, že dřív či později s touto armádou dobru od církví nezávistě českého Chicaga a v velké míře pro život krásnější a vznešenější nadchnu. Ano, i to chci zaručit, že ty noviny, na něž se stěžuje a vina jim klade, záhy začnou jinak psát, poněvadž lid si to bude přát. Přímio zářky by se docílily, jen kdyby těch 2500 osob chtělo pracovat a jen tolik na penězích obětovat, co dle možnosti své obětují pro svou víru naši katolíckí sourodáci. Ano, jen tolik! Není pozdě, ani není nám málo, pane Bittneče; ale schází nám horlivost a vůle. Jsme pohodlní, líní a sobectí! Nezamlouvejte a nepakatelisuje obětavost našich katolícků, která jest obdivuhodná. My jí mít jen třetinu — oh, jak jinak zkvětala by, pro blaho a pokrok lidu našeho, volná myšlenka mezi námi! Kdežto nyní jako nedochodě bídně po zemi se plazí a jen dřímá, dřímá!

Národní jihoafričtí.

Válka v jižní Africe upoutala na se pozornost veškerého světa a je tudíž nutno a končino tu seznámiti i naše čtenáře.

Ač se zdá, jako by Angličané a Holanďané tvořili hlavní část obyvatelstva jihoafričského, není tomu tak. Obě válčí strany dohromady tvoří jen nepatrnou menšinu veškerého obyvatelstva a domorodci kdýby byli dosti inteligentními ku spojení se, mohli by oba dva soupeře vyhnati z vlasti své, do níž násilím vnikli.

Kapská kolonie má asi dva miliony obyvatelů, z nichž však jest jen asi 400,000 bělochů a to většinou původu holandského.

Natal, k němuž náležá též země Zulu, čítá méně než million obyvatelů, z něhož jest však jen 61,000 bílého plemene. Země Bečuana ležící mezi osadou Kapskou, Oranžskými svobodnými státy a Jihoafričskou republikou, má asi 250,000 obyvatelů, z nichž jest jen 2000 bílých. Dále na sever jest Rhodevie s obyvatelstvem asi million duší čtájtící, z něhož jest jen asi 6000 tisíc bělochů. Jestliže na sever jest britická Centralafrika s obyvatelstvem 850,000, mezi nímž jen 500 bílých. Země Basutu má asi 220,000 domorodců a jen asi 500 bělochů. Svobodné státy Oranžské, starší to republika boerská, mají 130,000 obyvatelů černá a 77,716 bílé pleti, kdežto Transvaal, či Jihoafričská republika, má 750,000 obyvatelů čerňých a 345,397 bílých.

Veškeré toto obyvatelstvo domorodé jest nepřátelské, jak k Boerům tak k Angličanům, poněvadž od obou bylo vražděno, potíráno a z nejdrůdajších krajin zatlačováno do hor. Na severu od Transvaalu jižně Matabelové jsou stateční a úskoční bojovníci, kteří dovece s úspěchem vzdorovali dobře zorganizovanému vojsku. Bečuani, Basutové, Zulové a jiní kmenové zahrnuti pod jméno Káfrů svedli již mnohé boje s ozbrojenou mocí Evropanů. S počátku, kdýž osadníci evropští bojovali s divochy, měli nad nimi převahu, která nyní již z velké části vymizela. Diví ty synové přírody byli pověřeni a bojovali zbraněmi nedokonálními. Pověrečnost jejich však stykem s Evropany zmizela a oni se naučili s dobrým výsledkem používatí též zbraní evropských. Mimo to se mezi národy vloudilo mnoho domorodů a desperadů, kteří naučili divochy zacházeti zbraní národů evropských, tak že dnes jsou domorodci afričtí daleko nebez-

pečnější, než bývali před málo léty.

Záleží nyní na tom, která ze stran bojujících si dovede nakloniti domorodci národy afričké. Zdá se, že Boerové byli v touté úspšnější a že získali Basuty, a že pokoušeli o naklonění všech okolních kmenů kafrských. Další průběh války nás poučí o tom, zdaž kmenové afričtí žstanou nestrannými v boji mezi bílým obyvatelstvem jižní Afriky, nebo se připojí k některé z válčících stran.

Do boje a do práce.

"Samostatnost", orgán radikálně pokrokové strany v Čechách, vybízí národ ku přípravě k zápasu s vládou vídeňskou článkem pod výše uvedeným názvem, v němž píše:

Není žádných pochybností, že vítr obrátí se proti nám na celé čáře a je jen aktem politické opatrnosti a prozíravosti, která musí se vyuztiti ze strannických zájmů, aby se obrat neuspšil a nenastal ještě v té době, kdy u nás vládne na celé čáře desorganisace, jak mezi stranami, tak i mezi občanstvem vůbec. Nesmíme se klamati paprovými resolucemi nesčetných kongresů a diktátorskými články některých listů, které nám vyličují český lid jako hotového Leonida, jenž dovede vésti nesmřitelný boj až k smrti.

To vše jsou dnes ještě fráze, které oplývají silnými slovy, jež však se při prvním ostřejším útku proti nám rozplynou u převážnou většiny v nivec. Vždyť přece známe velmi dobře ty naše na vše odhodlané vlastence, kterým co do slov není na světě rovných. Jakmie však přijde ke skutečům, pak zamykají pokladny i kapsy, drží se své domácí doma, libají hejtmanské pantofle a nemají ani dosti slov na odsouzení přemřstěných pouličních kralavistů.

Z počtí již dnes otevřený a prudký boj se státní mocí, to znamená jiti od porážky k porážce, od ztráty ku ztrátě a to znamená zároveň zmalátnování a nutnou desperaci i těch, kdo dnes půjdou do boje se vším ohněm a se vši odvahou.

A boj ten by vypukl týmž okamžikem, kterým by dnešní poslanci složili své mandáty v ruce jiné. V tom okamžiku bude český lid opět izolován a v tom okamžiku provede státní moc to, co si dnes ještě netroufá, totiž povolání nového vydání bývalých vlád Herbst-Beustovských, které by každý český odpor surovou přemocí dovedly potlačiti dříve, než by se stal nepotlačitelným.

Pečnějším, než bývali před málo léty.

Do boje a do práce.

"Samostatnost", orgán radikálně pokrokové strany v Čechách, vybízí národ ku přípravě k zápasu s vládou vídeňskou článkem pod výše uvedeným názvem, v němž píše:

Není žádných pochybností, že vítr obrátí se proti nám na celé čáře a je jen aktem politické opatrnosti a prozíravosti, která musí se vyuztiti ze strannických zájmů, aby se obrat neuspšil a nenastal ještě v té době, kdy u nás vládne na celé čáře desorganisace, jak mezi stranami, tak i mezi občanstvem vůbec. Nesmíme se klamati paprovými resolucemi nesčetných kongresů a diktátorskými články některých listů, které nám vyličují český lid jako hotového Leonida, jenž dovede vésti nesmřitelný boj až k smrti.

To vše jsou dnes ještě fráze, které oplývají silnými slovy, jež však se při prvním ostřejším útku proti nám rozplynou u převážnou většiny v nivec. Vždyť přece známe velmi dobře ty naše na vše odhodlané vlastence, kterým co do slov není na světě rovných. Jakmie však přijde ke skutečům, pak zamykají pokladny i kapsy, drží se své domácí doma, libají hejtmanské pantofle a nemají ani dosti slov na odsouzení přemřstěných pouličních kralavistů.

Z počtí již dnes otevřený a prudký boj se státní mocí, to znamená jiti od porážky k porážce, od ztráty ku ztrátě a to znamená zároveň zmalátnování a nutnou desperaci i těch, kdo dnes půjdou do boje se vším ohněm a se vši odvahou.

A boj ten by vypukl týmž okamžikem, kterým by dnešní poslanci složili své mandáty v ruce jiné. V tom okamžiku bude český lid opět izolován a v tom okamžiku provede státní moc to, co si dnes ještě netroufá, totiž povolání nového vydání bývalých vlád Herbst-Beustovských, které by každý český odpor surovou přemocí dovedly potlačiti dříve, než by se stal nepotlačitelným.

Není žádné pochyby: vládní politika, kterou provozovali dnešní mladočechi, jest a musí býti posleďní vládní cislajtánskou politikou českého poselstva. Odtud se musí přijíti k éfe důsledného, zlomného a až do posledni vesnice organizovaného odporu proti vládě centralistické.

V tomto odporu nebude mti český lid—mimo jižní Slovanynikoho na své straně, právě tak, jako v dobách opoisse pasivní a faktické opoisse mladočeské; bude tedy český lid odkázán znova na sebe a jen na své síly. Proti nám bude kde kdo: vláda, byrokracie, němečtí zdejš, i mimo naše hranice, maďarští a snad i ti, kdo dnes jsou našimi přáteli a pobratimci.

Jsou-li tyto předpoklady správné, pak je jen jediný správný závěr: český lid musí býti do posledního muže zorganizován, na vše připraven, ke všemu odhodlán; ti pak, kdo organizaci povedou a dávatí budou hesla a signály, musí býti mužové odhodlaní, poctiví, neodvislí, obětaví a důležitě nejvíše kvalifikovaní.

Nejmávná novinka pro dámy. Ze všech prostředků, jež odporčovány jsou dámy v nemocích jejich poblavi vlastních, starý rostlinný švecanský lék, Dra. Petra Holoko, zachoval si po mnohá a mnohá léta své čestné místo. Slečna Kateřina Doelová, 1028 Franklin St., Fremont, Ohio, přidává nový varův ku pověstí léku toho, ana píše: "Děkuji Vám více za léky Dra. Fahreyho z Chicaga, Ill. Vics než šest let trpěla jsem ženstnou slabostí a byla jsem neustále v rukou lékařů, avšak můj případ se nelepšil, nýbrž horšil. V březnu r. 1897 počala jsem užívatí Dra. Petra Holoko a poštěji Dra. Petra Uterine. Dnes jsem opět zdráva ať jeden z lékařů se byl vyjádřil, že podobně se musím operaci a poručiti na svou povinnost léky ony třepic ostrým odporčiti." Toto jest jenom jeden z mnoha tisíc podobných dopisů, jež docházejí do úředního vyřaditelského. O podobnosti přáse podává: Dr. Peter Fahrey, 122—114 St. Hoyne Avenue Chicago, Ill.

Feuilleton.

Pochlubím se ti dnes, milý čtenáři, že obdržel jsem dne 22. října pozvání, abych účastnil se zasnoubení svého přítel pana Ochtotného se slečnou Thalíí. Ono to není sice žádnou zvláštností, býti pozvánu ku slavnosti zasnoubení, avšak v tomto případě účinná musí býti výminka, jelikož přítel můj věděl, že poměru jeho nepřetji, a proto jest zvláštností, že mne pozval. Ne snad, že bych byl sám zamilován do slečny Thalie, nikoliv. Přčina byla ta, že nedověděl pravé láse mého přítel ku své snoubence, které jest mně opravdu líto, povázím-li, kdýby někdy došlo ku sňatku, jak byla by nešťastná.

Ubohá Thalíí! Ona tak důvěřuje miláčkoví svému, tak trpělivou je vůči tomu, jenž někdy až necitelně se k ní chová a ji trýzní.

Zajisté fcekně, milý čtenáři, že nejsem dobrým přítelem svého přítel, p. Ochtotného. Nu, myslí si dnes o mně cokoliv, já také myslím a sice to, že časem mohu si trochu poklepat, zvlášť kdýž jest to nyní v modě, vychvalovat do nebe všecko, z čeho čouhají monety.

Přijal jsem tedy pozvání a ku zasnoubení jsem přišel. Četní hosté se dostavili, a každý s dychtivostí očekával, až snoubenci vystoupí. Za nedlouho skutečně objevil se pan Ochtotný se slečnou Thalíí, která oděna byla v nové krásné 400dollarové roucho, hotovené v závodě p. McKuineho. Pan Ochtotný zářil radostí, taktéž slečna Thalíí, jež v očekávání věci krásných byla přímio rozkošná. Nebylo tudíž divu, že všichni hosté s upřenými zraky hleděli na tento párek snoubenců.

Nebudu ti líčiti, milý čtenáři, průběh hostiny, řeknu jen, že snoubence byl sice veselý, tu a tam si zanotoval tra-la-lala-lala, avšak slečna Thalíí byla jaksi zamklá, ani nové šaty jí netěšily a to působilo na hosty tak, že někteří nečekali ani na ukončení hostiny a odešli domů.

Představ si nyní, můj milý, pana Ochtotného, kdýž to slavné zasnoubení takhle se mu pokazilo. Kdo jest toho příčinou? Těžko uhadnouti. Na snoubenku svou přece v den zasnoubení nemůže se hněvati, také ona tím není vesinna, avšak ti hosté, ti nezpůsobilí hosté, proč se neveselili, vždyť hostina byla přímio královská, uspořádána dle vzoru z naší matičky Prahy, tam na březích stříbro-penné Vltavy, kde tak krásně se hraje v Národním divadle. Zajisté že způsobu to nějaký řypal, jenž nepřál tomu zasnoubení p. Ochtotného s krásnou Thalíí. Ano, tak tomu bude, řypal to byl!

Srdce pana Ochtotného se při této vzpomínce rozlito stilo a věru, že mně ho bylo líto, kdýž onědy spatřil jsem její teskného, takže nemohl jsem odolat, abych ho poněkud nepotěšil. "Nu, nemruť se, příteli, hled, kdýž sourozenka tvé snoubenky v Clevelandu se snoubila, měla ten trublaté, podruhé to bude zajisté lepší. Nevíšmej si těch řypalů, a zazpívej si: tra-lala-la-lalala, vždyť snoubenka má monety. Alfa.

Co tomu říkáte? My náhlně jedno sto dolarů oděny, každý oběd, kataru, kury, nomas by v New Yorku Hall's Catarach Cure. F. J. Cheney & Co., majitelé, Toledo, O. My nálepání jsme znali p. F. J. Cheney se 16. řádku a uznáváme je za nejlepší a správný lék na všechny jeho oběžující trauatické a činné a schopné k provedení jakéhokoli obchodního závaasu, ješ firma učil!

WEST & TRACY, Vyrobené v New Yorku, Toledo, O. WALKING, RESAN & MARVIN, vskooboch, Jeármel Toledo, O. Hall's Catarach Cure se účel vnitřně, 4 in. účel přímio na krev a silni bílný. Poslední zjedná nářm. Na prodej u všech lékárnách. Cena 25c. Záhy.

Hall's Family Pillsky jsou nejlepší!

KUPTESI Přeplavní Lístky DO ANEBO Z ČECH U J. J. Havelky Z Chicaga do

Bodenbachu, Časlavi, Chrudim, Chebu, Karlových Var, Klátov, Litomyšle, Nepomuku, Pardubic, Plzně, Písku, Prahy, Táboru, Domažlic, Teplic atd.

Adresujte: J. J. HAVELKA, Lake Shore & Michigan Southern Depot, Chicago, Ill. Tě obstarává politiku na seřazení cen. 6 E. 144 Van Buren St., Room 54.

Vyléčím koftání. REKUPESKCE: Nejlepší léky v Omase. Podrobnosti sdělte: Dr. E. W. Walker, 624 North 4th St., Omaha, Neb.

— Předplácejte se na Hospodáře; pouze 51.00 ročně.